

Μεταφραστική Υπηρεσία Υπουργείου Εξωτερικών, Αθήνα
SERVICE DES TRADUCTIONS DU MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES DE LA
REPUBLIQUE HELLENIQUE, ATHÈNES
HELLENIC REPUBLIC, MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS, TRANSLATION SERVICE,
ATHENS

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση BALA

κατά της Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 40876/07)

Απόφαση

Στρασβούργο 1^η Ιουλίου 2010

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τους όρους που ορίζονται στο άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

Στην υπόθεση BALA κατά της Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε σε ένα Τμήμα το οποίο αποτελούσαν οι κάτωθι:

Nina Vajic, *Πρόεδρος*
Χρήστος Ροζάκης,
Khanlar Hajiyeu,
Dean Spielmann,
Sverre Erik Jebens,
Giorgio Malinverni,
Γεώργιος Νικολάου, *Δικαστές*,
και Soren Nielsen, *Γραμματέας Τμήματος*,

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο στις 10 Ιουνίου 2010,

Εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 40876/07) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας και την οποία άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου ένας Αλβανός υπήκοος, ο Κος Martin BALA («ο προσφεύγων») στις 13 Σεπτεμβρίου 2007, σύμφωνα με το άρθρο της Σύμβασης Προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («Η Σύμβαση»).
2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κο Β.Χιρδάρη, Δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους εκπροσώπους του οργάνου της, την κα Γ.Παπαδάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Σ.Τρεκλη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Αν και ενημερώθηκε για το δικαίωμά της να συμμετέχει στην διαδικασία (άρθρα 36 §1 της Σύμβασης και 44 §1 του Κανονισμού), η Αλβανική Κυβέρνηση δεν απάντησε.
3. Ο προσφεύγων επικαλείται ειδικότερα παραβίαση του άρθρου 5 §4 της Σύμβασης.
4. Στις 9 Σεπτεμβρίου 2009, η Πρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αιτίαση που στηρίζεται στο άρθρο 5 §4 της Σύμβασης. Σύμφωνα με το άρθρο 29 §3 της Σύμβασης,

αποφασίστηκε επίσης ότι το Τμήμα θα αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

I. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1977 και τώρα είναι φυλακισμένος στην φυλακή Κορυδαλλού.

6. Στις 6 Νοεμβρίου 2006, ο προσφεύγων συνελλήφθη για κλοπή διαπραχθείσα με συμμορία, για φθορά ξένης ιδιοκτησίας και παράνομη οπλοφορία.

7. Στις 9 Νοεμβρίου 2006, ο Ανακριτής διέταξε με σύμφωνη γνώμη του Εισαγγελέα, την προσωρινή του κράτηση.

8. Στις 12 Δεκεμβρίου 2006, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση αποφυλάκισης με περιοριστικούς όρους η οποία διαβιβάστηκε στον Εισαγγελέα Εφετών στις 3 Ιανουαρίου 2007.

9. Στις 29 Ιανουαρίου 2007, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών αίτηση για προσωπική εμφάνιση προκειμένου να υποστηρίξει το αίτημά του για αποφυλάκιση.

10. Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων παραπέμφθηκε σε δίκη ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών και η προσωρινή του κράτηση παρατάθηκε.

11. Με την απόφαση υπ'αρ. 380/2007, το Συμβούλιο Εφετών απέρριψε τα αιτήματά του για αποφυλάκιση και άμεση εμφάνιση. Ανέφερε τα εξής:

«Προκύπτει από τα άρθρα 309 §1 και 318 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ότι το δικαίωμα του κατηγορουμένου να ζητήσει την προσωπική του εμφάνιση ενώπιον του Συμβουλίου για να δώσει εξηγήσεις υφίσταται ενώπιον του Συμβουλίου, όταν αυτό, μετά το τέλος της Ανάκρισης, θέλει να εξετάσει επί της ουσίας την υπόθεση, δηλαδή αν είμαστε μπροστά σε μία από τις περιπτώσεις που προβλέπονται από το άρθρο 309 §1 α) έως ε) (...) και στις υπόλοιπες περιπτώσεις μόνον όταν ο νόμος το προβλέπει ρητά, όπως όταν εξετάζεται η διάρκεια της προσωρινής κράτησης (άρθρο 287 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας). Προκύπτει συνεπώς ότι το αίτημα για προσωπική εμφάνιση του προσφεύγοντα στα πλαίσια της άρσης ή της αντικατάστασης της προσωρινής κράτησης (...) δεν είναι παραδεκτό.»

12. Η απόφαση που επαναλάμβανε ολόκληρη την έγγραφη πρόταση του Εισαγγελέα, διευκρίνιζε:

«Το Συμβούλιο Εφετών άκουσε τον Εισαγγελέα που αναφέρθηκε στην πρότασή του, την οποία ανέπτυξε προφορικά και στην συνέχεια αποσύρθηκε.

Αφού μελέτησε την δικογραφία

Αφού εξέτασε την υπόθεση σύμφωνα με το νόμο

Για τους λόγους που αναφέρονται στην πρόταση του Εισαγγελέα, οι οποίοι είναι νόμιμοι και βάσιμοι, και στους οποίους αναφέρεται το Συμβούλιο Εφετών καθ' ολοκληρία προκειμένου να αποφύγει τις άσκοπες επαναλήψεις, θα πρέπει να απορρίψει (...).»

13. Στις 2 Ιουλίου 2007, το Εφετείο Κακουργημάτων καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε ποινή φυλάκισης τριών ετών και έξι μηνών.

II. ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

14. Το άρθρο 309 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει ότι:

«1. Το Συμβούλιο μπορεί: α) να αποφαινεται να μη γίνει η κατηγορία β) να παύει οριστικά την ποινική δίωξη γ) να παύει προσωρινά την ποινική δίωξη μόνο όμως για τα κακουργήματα της ανθρωποκτονίας με πρόθεση, της ληστείας, της εκβίασης, της κλοπής (...) και του εμπρησμού δ) να διατάσσει περαιτέρω ανάκριση και ε) να παραπέμπει τον κατηγορούμενο στο ακροατήριο του αρμόδιου Δικαστηρίου.

2. Το Συμβούλιο με αίτηση ενός από τους διαδίκους είναι υποχρεωμένο να διατάσσει την εμφάνισή τους ενώπιόν του με την παρουσία και του Εισαγγελέα για να δώσουν κάθε διευκρίνιση. Μπορεί ακόμα να επιτρέψει στους συνηγόρους και την προφορική ανάπτυξη της υπόθεσης. Το Συμβούλιο μπορεί να προβεί στις προηγούμενες ενέργειες και αυτεπαγγέλτως. Τότε μόνο είναι δυνατό να απορρίψει την αίτηση για εμφάνιση, όταν συντρέχουν ορισμένοι λόγοι που αναφέρονται ειδικά στο βούλευμα. Πάντοτε όμως όταν διατάσσει την εμφάνιση ενός από τους διαδίκους, το Συμβούλιο οφείλει να καλέσει και να ακούσει και τον άλλο (...).»

15. Η διάταξη αυτή εφαρμόζεται κατ' αναλογία ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών (άρθρο 316 §2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας).

16. Το δικαίωμα προσωπικής εμφάνισης των διαδίκων ενώπιον του Συμβουλίου, που κατοχυρώνεται από το άρθρο 309 §2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, περιορίζεται μόνον στις περιπτώσεις κατά τις οποίες το Συμβούλιο αποφαινεται επί της ουσίας της κατηγορίας. Σύμφωνα με τη

νομολογία, η αίτηση ενός κατηγορουμένου να εμφανιστεί αυτοπροσώπως, κατά την εξέταση της αίτησής του για άρση της προσωρινής του κράτησης ή την αντικατάσταση αυτής με περιοριστικούς όρους, είναι απαράδεκτη.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 §4 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

17. Ο προσφεύγων παραπονιέται ότι αρνήθηκαν να του επιτρέψουν να εμφανιστεί αυτοπροσώπως ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών για να αντικρούσει τις προτάσεις του Εισαγγελέα για διατήρηση της προσωρινής του κράτησης. Επικαλείται παραβίαση του άρθρου 5 §4 της Σύμβασης, που ορίζει τα εξής :

« Παν πρόσωπον στερούμενον της ελευθερίας του συνεπεία συλλήψεως ή κρατήσεως έχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου ίνα τούτο αποφασίσει εντός βραχείας προθεσμίας επί του νομίμου της κρατήσεώς του και διατάξη την απόλυσίν του εν περιπτώσει παρανόμου κρατήσεως»

A. Επί του παραδεκτού

18. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Εξάλλου το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως πρέπει να κηρυχτεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

19. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι η ελληνική ποινική δικονομία στηρίζεται στην αρχή της έγγραφης διαδικασίας ενώπιον των Δικαστικών Συμβουλίων. Η διαδικασία άρσης της προσωρινής κράτησης ή της αντικατάστασής της με περιοριστικούς όρους απαιτεί την προσωπική εμφάνιση του κατηγορουμένου όταν η διαδικασία αυτή εισάγεται όχι από τον ίδιο τον κατηγορούμενο αλλά από τον Εισαγγελέα. Αντίθετα, όταν την διαδικασία αυτή την κινεί ο ίδιος ο κατηγορούμενος, όπως στην περίπτωση των άρθρων 285 (προσφυγή κατά του εντάλματος για προσωρινή κράτηση), 286 §2 (προσφυγή ενώπιον του Ανακριτή κατά την ανάκριση) και 291 (προσφυγή στο Συμβούλιο μετά από παραπομπή σε δίκη) του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, το δικαίωμα κάποιου να δικαστεί από το Δικαστήριο το εγγυάται η έγγραφη αίτηση.

20. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων, τόσο στην αίτησή του για προσωπική εμφάνιση όσο και στην αίτησή του για άρση της προσωρινής κράτησης, είχε εκφράσει αναλυτικά όλα τα επιχειρήματά του, τα οποία δεν αφορούσαν σε θέματα υγείας ή απόδειξη γεγονότων τα οποία θα μπορούσαν να είχαν καταστήσει ενδεχομένως απαραίτητη την εμφάνισή του.

21. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο ρόλος του Εισαγγελέα δεν εξαντλήθηκε με την κίνηση της ποινικής δίωξης. Σε όλη τη διάρκεια της διαδικασίας ο Εισαγγελέας έχει την υποχρέωση να συμβάλλει στην αναζήτηση της αλήθειας ανασύροντας τα στοιχεία που θεμελιώνουν όχι μόνον την ενοχή του κατηγορουμένου αλλά και την αθωότητά του. Η φυσική παρουσία του Εισαγγελέα στο Δικαστικό Συμβούλιο δεν αλλάζει σε τίποτε τον γραπτό χαρακτήρα τα πρότασής του αφού δεν υπάρχει αγόρευση ή προφορική ανάπτυξη της θέσης του αλλά απλή τυπική αναφορά στην έγγραφη πρόταση.

22. Ο προσφεύγων επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση *Καμπάνης κατά Ελλάδας* (της 13^{ης} Ιουλίου 1995, σειρά Α αρ. 318-B) καθώς και όλη την νομολογία επί του θέματος που αφορά την Ελλάδα μετά την απόφαση αυτή. Υπογραμμίζει ότι ήδη από την αρχή της διαδικασίας, ο Εισαγγελέας ήταν εχθρικός απέναντί του επειδή επαναχαρακτήρισε την πράξη για την οποία κατηγορούνταν από πταίσμα σε πλημμέλημα.

23. Το Δικαστήριο τονίζει ότι το δικαίωμα προσωπικής εμφάνισης των διαδίκων ενώπιον του Δικαστικού Συμβουλίου, που καθιερώνεται από το άρθρο 309 §2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, περιορίζεται μόνον στις περιπτώσεις στις οποίες αυτό αποφάινεται επί της ουσίας της κατηγορίας. Σύμφωνα με τη Νομολογία, η αίτηση ενός κατηγορουμένου να εμφανιστεί αυτοπροσώπως κατά την εξέταση της αίτησής του για άρση της προσωρινής κράτησης ή αντικατάσταση αυτής με περιοριστικούς όρους, είναι απαράδεκτη.

24. Επίσης το Δικαστήριο σημειώνει ότι από την απόφαση 308/2007 προκύπτει ότι ο Εισαγγελέας ανέπτυξε προφορικά ενώπιον του Δικαστικού Συμβουλίου την έγγραφη πρότασή του. Επιπλέον, το Συμβούλιο απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντα, εν συντομία, δηλώνοντας ότι επικυρώνει την πρόταση του Εισαγγελέα προκειμένου να αποφύγει τις περιττές

επαναλήψεις. Ο προσφεύγων δεν ήταν παρών ούτε εκπροσωπήθηκε από τον δικηγόρο του.

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στην απόφαση *Καμπάνης*, έκρινε ότι «η ισότητα των όπλων επέβαλε να δοθεί στον προσφεύγοντα η δυνατότητα να εμφανιστεί συγχρόνως με τον Εισαγγελέα για να μπορέσει να αντικρούσει τα συμπεράσματα αυτού». Συμπεράνε ότι «επειδή δεν προσέφερε στον ενδιαφερόμενο κατάλληλη συμμετοχή σε μια διαδικασία της οποίας η έκβαση ήταν καθοριστική για την διατήρηση ή την άρση της κράτησής τους, το ελληνικό δικαϊκό σύστημα που ίσχυε την εποχή εκείνη και όπως αυτό εφαρμόστηκε στην παρούσα υπόθεση δεν πληρούσε τις απαιτήσεις του άρθρου 5 §4 (προαναφερθείσα *Καμπάνης κατά Ελλάδας*, σελ. 48, § 58). Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η νομολογία αυτή, που επιβεβαιώθηκε από τις αποφάσεις *Κοτσαρίδης κατά Ελλάδας* (αρ. 71498/01, 23 Σεπτεμβρίου 2004) *Σερίφης κατά Ελλάδας* (αρ. 27695/03, 2 Νοεμβρίου 2006), *Γκιοσάκης κατά Ελλάδας (αρ.1)* (αρ. 42778/05, 12 Φεβρουαρίου 2009, και *Γκιοσάκης κατά Ελλάδας (αρ.2)* (αρ. 36205/06, 12 Φεβρουαρίου 2009) εφαρμόζεται επίσης στην παρούσα υπόθεση. Επομένως, απορρίπτοντας την αίτηση του προσφεύγοντα για εμφάνιση, το Συμβούλιο Εφετών στέρησε αυτόν από την δυνατότητα να αντικρούσει κατάλληλα τους λόγους με τους οποίους δικαιολογούνταν η διατήρηση της κράτησής του.

Επομένως, στην υπό κρίση περίπτωση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 §4.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΥΠΟΛΟΙΠΕΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

26. Ο προσφεύγων επικαλείται επίσης παραβίαση του δικαιώματος πρόσβασης σε Δικαστήριο και της αρχής της αντιμωλίας, που προστατεύονται από το άρθρο 6 §1. Τέλος επικαλείται παραβίαση του άρθρου 13, λόγω της απουσίας αποτελεσματικής προσφυγής για να παραπονεθεί για τις ανωτέρω παραβιάσεις.

27. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν τίθεται κανένα διαφορετικό ερώτημα υπό το πρίσμα των διατάξεων αυτών, δεδομένου ότι το άρθρο 5 περιέχει, όσον αφορά την στέρηση ελευθερίας, ιδιαίτερες διαδικαστικές εγγυήσεις διαφορετικές από εκείνες του άρθρου 6, και ότι αποτελεί επομένως ειδικό νόμο (*lex specialis*) σε σχέση με την διάταξη αυτή (βλ. *mutatis mutandis*

Reinprecht v/ Autriche, αρ. 67175/01, § 55 ; ECHR 2005-XII) καθώς και σε σχέση με το άρθρο 13 (απόφαση *Chahal κατά Ηνωμένου Βασιλείου* της 15^{ης} Νοεμβρίου 1996, *Recueil 1996-V*, σελ. 1865, §126). Θεωρεί λοιπόν ότι οι αιτιάσεις που προβάλλονται με βάση τα άρθρα 6 και 13 πρέπει να κηρυχθούν παραδεκτές, αλλά ότι δεν συντρέχει λόγος να τις εξετάσει.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

28. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

29. Ο προσφεύγων ζητά το ποσό των 10.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υπέστη.

30. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι το ποσό που ζητά είναι υπερβολικό και αδικαιολόγητο. Κατά την Κυβέρνηση, μόνη η διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

31. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικαστεί στον προσφεύγοντα το ποσό των 5.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που αυτός υπέστη.

B. Έξοδα και Δικαστική Δαπάνη

32. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 1.800 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε για την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

33. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι το ποσό των 500 ευρώ θα ήταν αρκετό στην προκειμένη περίπτωση.

34. Σύμφωνα με τη Νομολογία του Δικαστηρίου, ένας προσφεύγων δεν μπορεί να πετύχει την καταβολή των εξόδων και της δικαστικής του δαπάνης παρά μόνον αν αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και εύλογα ως προς το ύψος τους. Στην προκειμένη περίπτωση και έχοντας

υπόψη τα έγγραφα που έχει στην κατοχή του και τα ανωτέρω κριτήρια, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο το ποσό των 1.000 € για την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

35. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει παραδεκτή την προσφυγή.*
2. *Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 §4 της Σύμβασης*
3. *Αποφαίνεται ότι δεν συντρέχει λόγος να εξετάσει τις αιτιάσεις που στηρίζονται στα άρθρα 6 και 13 της Σύμβασης*
4. *Αποφαίνεται ότι*
 - α) το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από τη στιγμή που η απόφαση θα γίνει οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44§2 της Σύμβασης τα ακόλουθα ποσά :
 - i. 5.000 ευρώ (πέντε χιλιάδες ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται για φόρο
 - ii. 1.000 ευρώ (χίλια ευρώ) συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται από τον προσφεύγοντα για φόρο, για έξοδα και δικαστική δαπάνη
 - β) από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή του ποσού, αυτό θα αυξάνεται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.
5. *Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.*

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως την 1^η Ιουλίου 2010, σύμφωνα με το άρθρο 77§§2 και 3 του Κανονισμού.

Soren Nielse

Γραμματέας

Nina Vajic

Πρόεδρος